

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **SPRINTER PRAGUE a. s.**, se sídlem Türkova 828/20, Praha 4, IČ 26485851, zastoupen Milanem Greplem, daňovým poradcem, se sídlem Třeboradická 49, Mírovce, Mratín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6813/15/5200-20442-711315,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6813/15/5200-20442-711315, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 15 342 Kč, a to do rukou jeho zástupce Milana Grepla, daňového poradce.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Předmět sporu a předcházejí řízení

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečným platebním výměrům vydaným Finančním úřadem pro hlavní město Prahu dne 12. 8. 2013 pod č. j. 4485982/13/2011-24903-108939, 4486032/13/2011-24903-108939 a 4486060/13/2011-24903-108939. Těmito výměry

- byla za zdaňovací období říjen 2010 žalobci doměřena daň z přidané hodnoty ve výši 59 800 Kč a uloženo penále ve výši 11 960 Kč,

- byla za zdaňovací období listopad 2010 žalobci doměřena daň z přidané hodnoty ve výši 59 800 Kč a uloženo penále ve výši 11 960 Kč,
- byla za zdaňovací období prosinec 2010 žalobci doměřena daň z přidané hodnoty ve výši 99 268 Kč a uloženo penále ve výši 19 853 Kč.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobce předně namítá, že žalovaný zjistil skutkový stav nedostatečně, neboť bezdůvodně odmítl provést žalobcem navržené důkazy – výsledky svědků.

Žalobce namítá, že s ním nebyla projednána zpráva o daňové kontrole. Fikce projednání nemohla nastat, protože se projednání zprávy nevyhýbal. Daňová kontrola tak nebyla řádně ukončena a žalobce neměl možnost se k výsledkům daňové kontroly vyjádřit, žádat jejich doplnění a navrhopvat důkazy.

Dále žalobce namítá, že daňová kontrola byla zahájena nezákonným způsobem, neboť dle nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/2007 musí správce daně sdělovat daňovým subjektům důvody zahájení kontroly. To se však v posuzované věci nestalo.

Žalobce taktéž namítá, žalovaný změnil důvody, na základě kterých byla doměřena daň. V souvislosti s tím žalobce brojí proti výzvě, kterou mu bylo v odvolacím řízení uloženo prokázat skutečnosti, které žalobce v odvolání nezmiňoval a které nebyly v prvním stupni správcem daně nijak zpochybněny.

Žalobce taktéž namítá, že mu v rámci odvolacího řízení nebylo umožněno nahlédnout do daňového spisu.

Dle žalobce rozhodnutí o prodloužení lhůty k podání vyjádření v rámci odvolacího řízení mu bylo doručeno až poté, co původně stanovená lhůta uplynula.

Závěrem žalobce brojí proti hmotněprávnímu posouzení věci, tedy proti závěru orgánů finanční správy o tom, že se účastnil na daňovém podvodu.

Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí odvolacího orgánu i všech rozhodnutí prvního stupně.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný uvádí k námitce neukončení daňové kontroly, že správce daně dne 12. 7. 2013 žalobce prostřednictvím emailové zprávy vyzval, aby kontaktoval správce daně a domluvil si s ním termín pro projednání zprávy o daňové kontrole. Dne 17. 7. 2013 pak žalovaný kontaktoval žalobce prostřednictvím SMS zprávy s tím, že zpráva o daňové kontrole je připravena k projednání. Správce daně a žalobce spolu tímto způsobem v průběhu daňové kontroly komunikovali, bylo tedy možné předpokládat, že i v tomto případě bude takový postup dostatečný. Ani na jednu z těchto neformálních výzev žalobce nereagoval. Správce daně proto žalobci dne 22. 7. 2013 zaslal

zprávu o daňové kontrole do datové schránky, přičemž doručení této zprávy zmocněnci žalobce dne 25. 7. 2013 považoval správce daně tuto zprávu v souladu s § 88 odst. 5 daňového řádu za projednanou a daňovou kontrolu za ukončenou. Žalovaný je nadto názoru, že s ohledem na posun skutkového stavu a jeho právního posouzení v rámci odvolacího řízení nemohl být žalobce předchozím případným pochybením týkajícím se ukončení a projednání daňové kontroly zkrácen.

Žalovaný dále nesouhlasí s názorem o nezákonném zahájení daňové kontroly, neboť nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/2007, byl překonán stanoviskem pléna Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS – st. 33/11

K námitce o znemožnění nahlížet do spisu v rámci odvolacího řízení žalovaný sdělil, že žalobce své právo hodlal v rámci odvolacího řízení realizovat u správce daně, ačkoli správní spis byl již odeslán odvolacímu orgánu. Možnosti nahlížet do spisu u žalovaného však nevyužil.

Závěrem se žalovaný vyjadřuje k hmotněprávnímu posouzení.

Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Při jednání, které se se u zdejšího soudu konalo dne 25. 1. 2017, setrvaly obě strany na svých návrzích i argumentech. Soud při jednání zamítl návrhy žalobce na provedení dokazování uplatněné v žalobě. Z převážné části se jednalo o návrhy na provádění důkazů zněním právních předpisů publikovaných ve Sbírce zákonů. Takovéto skutečnosti není třeba dokazovat (srov. § 121 o. s. ř.). Shodně tak soud nepovažuje za potřebné dokazovat volně přístupnou judikaturu. Pokud jde o důkazy listinami obsaženými ve správním spisu, správní soud z obsahu správního spisu je povinen vycházet, tudíž dokazování v tomto směru je nadbytečné. Ve zbytku se jednalo o návrhy na výsledky svědků, které se měly vztahovat ke skutkovému stavu a jeho hmotněprávnímu posouzení. S ohledem na to, že soud shledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vadu řízení, která mu brání věnovat se hmotněprávnímu posouzení věci, jsou tyto důkazní návrhy nadbytečné, resp. v této procesní fázi předčasné a neúčelné.

Žaloba je důvodná.

Podle § 88 odst. 4 daňového řádu *zprávu o daňové kontrole podepisuje kontrolovaný daňový subjekt a úřední osoba. Správce daně po podpisu předá stejnopis zprávy o daňové kontrole kontrolovanému daňovému subjektu. Podpisem zprávy o daňové kontrole je ukončeno*

její projednání, zpráva o daňové kontrole se považuje za oznámenou a současně je ukončena daňová kontrola.

Podle § 88 odst. 5 téhož zákona odmítne-li se kontrolovaný daňový subjekt seznámit se zprávou o daňové kontrole nebo ji projednat anebo se jejímu projednání vyhýbá, doručí mu ji správce daně do vlastních rukou; den doručení zprávy o daňové kontrole se pokládá za den jejího projednání a ukončení daňové kontroly.

K námitce týkající se nezákonného ukončení daňové kontroly soud konstatuje, že zpráva o daňové kontrole je završením daňové kontroly. Z daňového řádu plyne, že po dopracování zprávy o kontrole správce daně musí tuto zprávu předložit daňovému subjektu, aby ji spolu s úřední osobou podepsal. Proti obsahu zprávy může daňový subjekt uplatňovat námitky.

Daňový řád řeší též situaci, kdy daňový subjekt v této fázi daňové kontroly se správcem daně nespolupracuje. Nespolupráce může spočívat v tom, že se buď odmítne se zprávou o kontrole seznámit, nebo odmítne zprávu projednat anebo se projednání zprávy o kontrole vyhýbá. Za této situace je správce daně oprávněn zprávu o kontrole daňovému subjektu doručit. Se dnem doručení je spojena fikce projednání zprávy o kontrole a je současně i dnem, kdy je daňová kontrola ukončena.

V posuzované věci usoudil správce daně na nespolupráci daňového subjektu. Soud je však názoru, že o nespolupráci, která by mohla spočívat jen v tom, že se buď daňový subjekt odmítne se zprávou o kontrole seznámit, nebo odmítne zprávu projednat anebo se projednání zprávy o kontrole vyhýbá, nelze v posuzované věci uvažovat. Z daňového spisu, jak byl žalovanou stranou předložen soudu, vyplývá, že dne 12. a 17. 7. 2013 měl správce daně zaslat zástupci žalobce zprávu (v jednom případě elektronicky bez uznávaného podpisu, v druhém případě jako SMS na mobilní telefon) se žádostí o domluvu termínu k projednání zprávy o kontrole. Soud shledal, že jednak doručení těchto zpráv zástupci žalobce není doloženo, jednak – a to především –, že v těchto zprávách byl zástupce žalobce žádán toliko o domluvu termínu k projednání zprávy o kontrole. Na nespolupráci a vyhýbání se projednání zprávy o kontrole by však bylo možno usoudit teprve tehdy, kdyby správce daně stanovil termín k projednání zprávy, prokazatelně by s ním zástupce žalobce seznámil (předvolal jej) a zástupce žalobce by se bez omluvitelného důvodu k projednání zprávy o kontrole nedostavil. Ve smyslu ustálené judikatury (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2013, sp. zn. 7 Afs 87/2012), by přitom bylo třeba, aby se jednalo o opakované, nikoli jednorázové obstrukční jednání ze strany daňového subjektu.

Lze shrnout, že doručení zprávy o daňové kontrole tzv. na doručenkou a její fiktivní projednání bylo v posuzované věci předčasné, daňová kontrola nebyla řádně ukončena a zpráva o daňové kontrole je prozatím nezpůsobilým podkladem pro rozhodnutí.

Pro úplnost zdejší soud konstatuje, že z obsahu správního spisu neshledal, že by vytčené pochybení správce daně bylo v následných fázích řízení zhojeno, tedy zejména že by došlo k faktickému seznámení daňového subjektu se zprávou o daňové kontrole a

následně mu bylo umožněno v řízení před správcem daně (i ve fázi po podání odvolání) se vyjádřit, uplatnit výhrady a návrhy na doplnění skutkového stavu věci.

Soud dodává, že zaznamenal, že žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že případná vada spočívající v neprojednání zprávy o kontrole byla zhojena tím, že v rámci odvolacího řízení proběhlo rozsáhlé dokazování, a tedy byla opatřena řada jiných významných podkladů pro rozhodnutí, k nimž bylo žalobci umožněno se vyjádřit. Soud je názoru, že ke zhojení vytýkaného pochybení dojít nemohlo, neboť skutečnosti zjišťované při daňové kontrole (která nebyla řádně ukončena) a zachycené ve zprávě o kontrole byly – jak plyne z obsahu napadeného rozhodnutí – zahrnuty mezi podklady napadeného rozhodnutí (daňové doklady, smlouva uzavřená mezi žalobcem a VIASAT SERVICE s. r. o., výsledk J. N.).

K námitce týkající nezákonného zahájení daňové kontroly zdejší soud uvádí, že dne 8. 11. 2011 Ústavní soud vydal stanovisko svého pléna sp. zn. Pl. ÚS-st 33/11 (publikované pod č. 368/2011 Sb.), v němž právní názor uvedený v žalobcem citovaném nálezu překonal a vyslovil, že daňové řízení a jednotlivá dílčí oprávnění svěřená správci daně v průběhu daňového řízení se ocitají mezi veřejným zájmem na stanovení a výběru daní na straně jedné a ochranou autonomní sféry jednotlivce na straně druhé. Je povinností správce daně při uplatňování jednotlivých procesních institutů, tedy i při provádění daňové kontroly, postupovat v souladu s principem proporcionality a minimalizovat zásahy tak, aby se konkrétní procesní postup nestal vůči jednotlivci nepřiměřeným a v důsledku porušujícím právo na informační autonomii jednotlivce. Za porušení těchto principů a realizaci pravomoci v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny nelze považovat bez dalšího postup správce daně, který zahájí daňovou kontrolu ve smyslu § 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, bez konkrétními skutečnostmi podloženého podezření, že daňový subjekt nesplnil řádně daňovou povinnost.

Zdejší soud nemá důvod se od tohoto právního názoru odchýlit, naopak se cítí povinen jej respektovat, a proto žalobní bod poukazující na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07 ze dne 18. 11. 2008 posoudil jako nedůvodný, neboť předmětnou daňovou kontrolu nelze ve světle citovaného stanoviska Ústavního soudu pokládat za nezákonně zahájenou (pokud jde o podrobnou argumentaci, pro stručnost odkazuje zdejší soud na odůvodnění stanoviska sp. zn. Pl. ÚS-st 33/11).

K námitce, že v odvolacím řízení byl žalobce vyzván k prokázání skutečností, které žalobce v odvolání nezmiňoval a které nebyly v prvním stupni správcem daně nijak zpochybněny, zdejší soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2014, č. j. 7 Afs 142/2014-28, dle něhož se v daňovém řízení neuplatní zásada koncentrace ani zákaz reformace in peius a odvolací orgán tak může doplnit v podstatě jakékoliv důkazy nebo pomůcky, pokud tak uzná za vhodné, a pokud tak učiní v mezích zákonných omezení. Žalobce přitom nenamítá nic v tom směru, že by příslušná zákonná omezení pro dokazování v rámci odvolacího řízení žalovaný překročil.

K námitce znemožnění nahlížet do daňového spisu v průběhu odvolacího řízení soud shledal, že pokud správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno, o odvolání nerozhodne sám, má dle § 113 odst. 3 daňového řádu povinnost předložit odvolání s

příslušnou částí spisu a se svým stanoviskem bez zbytečného odkladu odvolacímu orgánu. Tak tomu dle obsahu spisového materiálu bylo i v tomto případě. Je proto logické, že správce daně neměl k dispozici část spisového materiálu týkající se odvolacího řízení. Námitka žalobce, že mu nebylo umožněno nahlížet do spisu, je proto nedůvodná.

V případě námítky žalobce, že rozhodnutí o prodloužení lhůty k podání vyjádření v rámci odvolacího řízení mu bylo doručeno až poté, co původně stanovená lhůta uplynula, soud shledal, že se žalovaný takového pochybení dopustil. Současně má však soud za to, že se jedná v posuzované věci jen o pochybení okrajové, které nemohlo žalobce nikterak zkrátit v jeho právech, protože žalobce přesto v rámci odvolacího řízení své vyjádření podal dne 13. 2. 2015, tedy ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce tak svého práva mohl využít a také skutečně využil.

Za dané situace, kdy skutkový stav pro nezpůsobilost použitého podkladu, není dostatečně zjištěn, nelze přezkoumávat hmotněprávní posouzení věci, neboť by tím soud nahrazoval a předjímal hodnocení žalovaného. Proto se soud k poslední žalobní námitce v nynější procesní fázi nemůže vyjádřit. Stejně tak za stávajícího stavu věci nelze usuzovat na důvodnost či nedůvodnost námítky týkající se neprovedení výsledku svědků navrhovaných žalobcem v daňovém řízení, neboť vzhledem k výše popsané procesní vadě není jednoznačně patrné vůči jakým skutkovým zjištěním potřebnost provádění těchto důkazních prostředků poměřovat.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce požadoval též zrušení rozhodnutí prvního stupně. K tomu však soud přikročit nemohl, neboť dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008-76, přezkoumává-li soud rozhodnutí odvolacího správního orgánu v daňovém řízení a shledá-li důvody k jeho zrušení, může zrušit zároveň i platební výměr vydaný správcem daně prvního stupně tehdy, pokud neměl být vůbec vydán nebo pokud předchozí daňové řízení trpělo takovými vadami, že v něm nelze dále pokračovat. O takovou situaci se však v nyní posuzované věci nejedná.

Výše nákladů řízení o žalobě se sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z nákladů na zastoupení v rozsahu 3 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast při jednání soudu) ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm.

a) a d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále k nákladům řízení patří i 3 režijní paušály ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Náklady na zastoupení tak celkem činí 10 200 Kč. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady na zastoupení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o sazbu DPH ve výši 21 %, tj. o 2 142 Kč. Žalobci přiznané náklady řízení v součtu činí 15 342 Kč (3000 + 10 200 + 2 142).

Zástupce žalobce si na odměně dále nárokoval podání odvolání proti třem platebním výměrům, dvě porady s klientem přesahující jednu hodinu, sepsání právního rozboru ve věci a podání repliky k vyjádření žalovaného. Soud náklady řízení v tomto rozsahu žalobci nepřiznal. Konání porad s klientem přesahujících jednu hodinu zástupce žalobce soudu nijak nedoložil; totéž platí o sepsání právního rozboru. Pokud jde o odvolání proti třem platebním výměrům, jednalo se o úkony v rámci daňového, nikoli soudního řízení, přičemž soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje toliko o nákladech řízení před soudem. Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení za repliku žalobce k vyjádření žalovaného, protože v tomto podání žalobce z větší části zopakoval závěry uvedené již v žalobě, a nejednalo se tak z hlediska procesní ekonomie o vynaložení prostředků k důvodnému uplatňování žalobcova práva.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. ledna 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.